

๑๕๗

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ไฉนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว (5)
ของ
พระเอก

จ้อง 纪嬰 เขียน
หยกน้ำแข็ง แปล
จื่อหาว 子豪 วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

०५२

บทลิขิตให้เป็น
นางร้าย
แต่ใจนกลายเป็น
แสง
จันทร์
ขาว
ของ
พระเอก

จี๋อิง 紀嬰
เจี้ยน

หยกน้ำแข็ง

แปล

การอ่านด้วยวิธีการที่สะดวก

บทลิขิตให้เป็นนางร้าย แต่ใจนกลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอก 5
不断作死后我成了白月光

อมรินทร์

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com f X @amarinbooks f บ้านอู่น

Published originally under the title of 《不断作死后我成了白月光》
(Bu Duan Zuo Si Hou Wo Cheng Le Bai Yue Guang)
Author © 纪婴 (Ji Ying)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8749-0
เผยแพร่ครั้งแรก มกราคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิटकพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริยดา มั่นสมندر • บรรณาธิการ วิศรา แซ่ลิ้ม • บรรณาธิการต้นฉบับ ชวัลรัตน์ ยศกรวราเกียรติ
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกสิน • ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง
ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลิ่นแต่ • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ปริญดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รัก ตลอดเส้นทางการผจญภัยอันเข้มข้นในโลกแห่งการบำเพ็ญเพียร ที่พวกเราได้ร่วมติดตามหนังสือพิมพ์ฉบับนี้อุปสรรคมาจนใกล้เข้าสู่เล่มสุดท้ายของนิยายเรื่องนี้ ทุกท่านเหนื่อยกันแล้วหรือยังคะ

หลังเหตุการณ์ในดินแดนผู้สูญสิ้นสุดลง หนังสือและเหล่าสหายยังต้องเผชิญหน้ากับแบบทดสอบที่หนักหน่วงกว่าเดิม ณ หอคอยฉนิกปีศาจชั้นถัดไป ไม่เพียงเท่านั้น การปรากฏตัวของสัตว์อสูรที่ไม่ควรตื่นขึ้น และความจริงบางอย่างที่ค่อยๆ เผยออกมาทีละน้อยต่างกำลังรอพวกเธออยู่

ขณะเดียวกัน ความสัมพันธ์ระหว่างหนังสือกับเผ่าจี้ก็ได้ก้าวหน้าไปอีกขั้น ทว่าความผูกพันที่งอกงามขึ้นนี้ จะเพียงพอให้ทั้งคู่ผ่านบททดสอบครั้งนี้ไปได้หรือไม่ หรือสุดท้ายแล้วพวกเธอจะต้องเผชิญความพ่ายแพ้

ขอเชิญทุกท่านมาร่วมลุ้นคำตอบไปพร้อมกันในเล่มนี้ได้เลยคะ
(กระซิบเบาๆว่า...เล่มนี้ทั้งชิน ทั้งอบอุ่นหัวใจแน่นอนค่ะ)

๐๕๗

ตอนหนึ่งหนึ่งได้สติ เธอได้กลิ่นไม้หอมเย็นๆ เป็นอย่างแรก

หญิงสาวรู้ทันทีว่าเป็นกลิ่นของผู้ใด เธอคิดถึงเลื่อนลอยในยาม
สติยังพราวเลือกว่า คงไม่ใช่หรอก ในความฝันของเธอจะมีกลิ่นของ
เผยจี้ได้อย่างไร

...แต่ก่อนหน้านี้ เธอจะเคยฝันเห็นเขาอยู่บ้างก็ตาม

ร่างกายไม่รู้ว่าร้อนหรือหนาว สมองมีหนังราวกับฝันเพียง
ที่ขึ้นสนิม หนึ่งหนึ่งจึงตีความว่าความรู้สึกเลื่อนลอยนี้เป็นเพียง
ความฝัน และพยายามเพ่งมองสภาพรอบตัว

มีบางสิ่งกำลังเต้นตุบๆ จนเธอรู้สึกจุกจิกตรงหน้าอก กลิ่นอาย
ที่โอบล้อมร่างกายทั้งอบอุ่นและนุ่มนวล ทำให้หนึ่งหนึ่งอยากขยับ
เข้าไปใกล้ พร้อมยื่นมือทั้งสองไปสวมกอด

ในฝัน เธอคิดต่อเจิบๆ ว่า ที่แท้การกอดเผยจี้ให้ความรู้สึก
เช่นนี้เอง เธอเคยเข้าใจว่าคงเหมือนกอดท่อนไม้แข็งเสียอีก

แต่ดูเหมือนเผยจี้จะผอมไปหน่อย พอหนึ่งหนึ่งแตะตัวเขา
ก็สัมผัสได้ถึงกระดูกที่แทงมือ เห็นทีเธอคงต้องให้ชายหนุ่มกินอาหาร
ให้มากกว่านี้...

ไม่สิ ทำไมความฝันจึงเหมือนจริงเหลือเกิน

หากเป็นโลกความจริง เหตุใดเผยจี้ถึงยอมให้เธอจะต้อง
อีกทั้งสวมกอดเขาแน่นเช่นนี้

ชายหนุ่มรูปร่างผอมเพรียว สูงโปร่ง แต่เมื่อกอดกลับให้ความ
รู้สึกนุ่มนวลและอบอุ่นอย่างน่าประหลาด ยิ่งหนึ่งหนึ่งขยับเข้าไปใกล้
ความเย็นในร่างกายก็ค่อยๆ จางหาย ศีรษะที่ปวดหนักเริ่มทุเลาลง
และกลับมาแจ่มใสขึ้นอีกครั้ง

ไม่รู้ว่าการกอดเผยจี้ตัวจริงจะให้ความรู้สึกเช่นไร

หนึ่งหนึ่งคิดฟุ้งซ่าน พลังชูกหน้าเข้าไปที่ชอกคอของอีกฝ่าย
เพื่อสัมผัสกลิ่นหอมและความร้อนให้มากขึ้น

หัวใจของคนตรงหน้าพลันเต้นแรงขึ้นทันใด ร่างกายแข็งทื่อ
อย่างเห็นได้ชัด

ช่วงที่กำลังเคลิ้ม หนึ่งหนึ่งได้ยินเสียงเผยจี้เอ่ยว่า “ไม่ต้องกลัว”
หืม? ทำไมเสียงถึงชัดเจนขนาดนี้ ไม่เหมือนในฝันเลยสักนิด
สมองของหนึ่งหนึ่งหยุดทำงานไปทันที ขณะที่เธอกำลังเหม่อลอย
บริเวณท้ายทอยก็รู้สึกเจ็บขึ้นมาอีกครั้ง

ในฝันคนเราจะรู้สึกเจ็บได้หรือ ดูเหมือน...ไม่น่าจะเป็นไปได้
สมองของหนึ่งหนึ่งระเบิดตูม เธอได้สติทันที แต่ยังคงค้างอยู่
ท่าเดิม ไม่กล้าขยับ

เป็นไปได้...นี่ไม่ใช่ความฝัน?

เธอกำลังกอดเผยจี้แน่นอยู่จริง ๆ ซ้ายยังชูกตัวคลอเคลียอยู่
บนร่างเขา วัตถุนุ่ม ๆ อบอุ่น ๆ ที่เธอแนบชิดอยู่ตอนนี้คือ...เผยจี้ตัวจริง?

ร่างกายของหนึ่งหนึ่งร้อนผ่าวเพราะพิษไข้ ทว่าไอร้อนทั้งหมด
กลับพุ่งขึ้นมารวมตัวอยู่บนแก้มแทน

เธอรู้สึกสับสนจนไม่รู้จะอย่างไรดี ในขณะนั้นเสียงของเผยจี้

ก็ตั้งขึ้นข้างหู หรือบางทีเธออาจจะหลุดไปเอง เพราะเสียงของเขา เทบต่ำกว่าปกติมากนัก “ข้าจะช่วยท่านสังหารมัน”

เผยจี้ลู่บิรชะเธอ ก่อนบ้อนโอสถเม็ดหนึ่งเข้าปาก สัมผัส อ่อนนุ่มค่อยๆ ผ่านจากกลางริมฝีปากไปถึงมุมปาก หนึ่งหนึ่งรู้ทันที ว่าเกิดอะไรขึ้น จิตใจพลันว้าวุ่น ได้แต่กลืนลมหายใจและหลับตาลง แสร้งทำเป็นหลับสนิท

หากถูกเผยจี้จับได้ว่าเธอฟื้นแล้ว หนึ่งหนึ่งคงอับอายจนไม่มีหน้า ไปเจอเขาอีกเป็นแน่

เผยจี้ไม่เคยสนใจบาดแผลของตนเอง ย่อมไม่เคยดูแลผู้อื่น การเคลื่อนไหวจึงแข็งทื่อและเก้ๆ กังๆ แต่สุดท้ายเขาก็โอบเธอเข้าไป ในอ้อมกอดอีกครั้ง

กลางกระหม่อมของหนึ่งหนึ่งรู้สึกคันยุบยิบเล็กน้อย คาดว่า เผยจี้คงวางกางลงบนผมของเธอ ส่วนมือที่วางอยู่บนแผ่นหลังก็กดลงเบาๆ แต่เต็มไปด้วยความระมัดระวัง

ชายหนุ่มเป็นคนปากแข็งยิ่งนัก เขาใช้ความคิดอยู่นาน ทว่า เมื่อเปิดปากพูด ก็ยังคงพูดจาติดขัด ไม่มีความหวานซึ่งแม้แต่บ่อย “ไม่ต้องกลัว ข้าจะ...ไม่ปล่อยให้ท่านบาดเจ็บอีก”

เสียงของเขาเบาจนแทบไม่ได้ยิน คล้ายเป็นคำกระซิบของคู่รัก อีกทั้งน้ำเสียงยังลั่นเล็กน้อย

แต่คำพูดที่เรียบง่ายและตรงไปตรงมานี้ เมื่อลอยเข้าหูของ หนึ่งหนึ่ง กลับไม่ต่างจากสายลมอุ่นพัดผ่าน ทำให้ขอบตาของเธอ แฉงเรื่อขึ้นมา

นานมากแล้วที่หนึ่งหนึ่งไม่ได้รู้สึกเช่นนี้

ในแดนบำเพ็ญเพียร วันเวลาช่างเร่งรีบ ไม่ว่าจะเป็นการฝึกฝน

การบำเพ็ญเพียรเพื่อเลื่อนชั้น การฝาดำเนินดินแดนลี้ลับ หรือ การแย่งชิงสมบัติล้ำค่า

แม้เวลาพูดคุยกับผู้คนรอบตัว หนึ่งหนึ่งจะหัวเราะร่าเริง แต่บางครั้งเธอก็อดคิดถึงชีวิตเก่าของตนเองไม่ได้ ทั้งพ่อ แม่ สุนัข และแมวขนฟูที่บ้าน รวมถึงเพื่อนที่สามารถพูดคุยความในใจและอนาคตกันได้อย่างเต็มที่

นั่นเป็นชีวิตที่แตกต่างจากแดนบำเพ็ญเพียรโดยสิ้นเชิง ในชีวิตก่อน หนึ่งหนึ่งอยู่ท่ามกลางครอบครัวและมิตรสหาย เพียงยื่นมือออกไป เธอก็สามารถสัมผัสถึงความห่วงใยและความรักที่เต็มเปี่ยม

หลังจับพลัดจับผลูมาอยู่ที่นี่ กลายเป็นอีกคนที่ไม่เข้ากับใครในโลกนี้ หนึ่งหนึ่งจำเป็นต้องค่อยๆ เรียนรู้และต่อสู้อยู่เพียงลำพัง เธอไม่เคยคิดเลยว่าจะมีใครสักคนบอกกับเธออย่างอ่อนโยนเช่นนี้ว่า เขาจะไม่ปล่อยให้เธอบาดเจ็บอีก

ทำไมถึงพูดจาเลี่ยนๆ ออกมาพร้อมหน้าตาจริงจังขนาดนั้น ด้วยเล่า

เมื่อหัวใจถูกสะกิดเป็นรูเล็กๆ ความน้อยเนื้อต่ำใจและความเดียวดายที่สะสมมานานก็พรุ้งพรูออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ กว่าหนึ่งหนึ่งจะรู้ตัว น้ำตาก็ไหลออกมาแล้ว

เผยจี้คงรู้สึกได้ถึงความชื้นบริเวณอก ร่างของเขากำลังเกร็งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นสับเลื้อยก็ถูกใครบางคนคว้าไว้เบาๆ หญิงสาวในอ้อมกอดขยับศีรษะ เงยหน้าขึ้นมาพร้อมดวงตาแดงก่ำ

ใบหน้าของหนึ่งหนึ่งซีดเผือดราวกระดาษ ยิ่งทำให้สีแดงรอบดวงตาดูเด่นชัดขึ้นกว่าเดิม

ดวงตาเมล็ดซึ่งวาววับน้ำน้ำ สะท้อนเปลวไฟที่วูบไหวเป็นระยะ
เพียงแค่ถูกมองด้วยสายตาเช่นนี้ หัวใจของเผยจี้ก็พลันหลอมละลาย
จนไม่เหลือชิ้นดี กลายเป็นกองโคลนอ่อนยวบไร้เรียวแรง

เผยจี้ไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร

เช่นเดียวกับหนึ่งหนึ่งที่รู้สึกเขินอายไม่น้อย เพราะเธอคงไม่อาจ
บอกเผยจี้ตรงๆ ว่าตัวเองกำลังหลับมาพักใหญ่แล้ว แต่ด้วยซึ่งใจ
ในคำพูดของเขา จึงร้องให้ออกมา

ในฐานะศิษย์พี่หญิง เธอต้องรักษาหน้าเอาไว้บ้าง

ความเงียบปกคลุมอยู่ครู่หนึ่งภายใต้แสงไฟสลัว หญิงสาว
สุดลมหายใจเข้า มองเขาด้วยดวงตาขึ้นๆ พอกะพริบตา น้ำตาก็ไหล
ลงมาาบแก้มขาวผ่อง “...เจ็บ”

ในน้ำเสียงมีทั้งความลังเล ความหวาดกลัว และแฝงความ
ออดอ้อนเล็กน้อย ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังซบอยู่บนอกเขา ทำให้
ลมหายใจอุ่นๆ เป่ารดต้นคอของชายหนุ่มระหว่างที่พูด

เผยจี้รู้สึกคันยุบยิบในหัวใจ ชวนให้อ้อนนุ่มไปทั้งตัว ลูกกระเดือก
ของเขาขยับ ก่อนหลุบตาลงเพื่อเช็ดน้ำตาที่ทางตาให้หนึ่งหนึ่ง

ชายหนุ่มอยากชักกระบี่ออกมาฟันผู้ที่ทำร้ายนางเป็นหมื่นขึ้น
ท้องถิ่นที่มีรอยด้านของเผยจี้ ครั้นลืบลูบผ่านใบหน้านุ่มเนียนของ
หนึ่งหนึ่ง ทำให้เธอเผลอกะพริบตาปริบๆ

หลังจากชะงักไปชั่วครู่ ภายในถ้ำก็มีเสียงสองคนดังขึ้นพร้อมกัน
“ท่านเพิ่งตื่นหรือ”

“ข้าเพิ่งตื่น”

ครั้นสิ้นคำ ต่างฝ่ายต่างก็เงยเสียงลงทันที

คนหนึ่งอยากถาม อีกคนอยากอธิบาย แต่เมื่อบังเอิญพูด

ออกมาพร้อมกัน กลับยิ่งดูเหมือนพยายามจะปิดบังอะไรบางอย่าง
นะ...น่าซึ้งนัก ทำให้ถึงกลายเป็นแบบนี้! นี่ยิ่งน่าอายเข้าไปใหญ่!
เผยจี้ เจ้ารีบหุบปากไปเลยนะ!

หนึ่งหนึ่งหงุดหงิดจนอยากพุ่งชนผนัง และในจังหวะที่เธอ
ไม่ทันระวัง ก็พลันมีมือข้างหนึ่งกดลงตรงท้ายทอยเบาๆ ดึงเธอ
กลับเข้าไปในอ้อมกอดอีกครั้ง

ความจริงเผยจี้ดูไม่เหมือนคนที่จะทำเรื่องเช่นนี้ได้เลย หนึ่งหนึ่ง
เกือบเชื่อว่าเขาถูกใครบางคนมายึดร่าง

มือของชายหนุ่มยังคงวางอยู่บนแผ่นหลังของเธอ ขณะพูด
ก็มีแรงสะท้อนจากอก น้ำเสียงฟังดูอึดื้อ “อย่าขยับ”

อ้อ...

หนึ่งหนึ่งซบอกเผยจี้อย่างว่าง่าย ไม่ส่งเสียงและไม่ขยับตัว

ภายนอกดูสงบนิ่ง ทว่าในความจริงกลับตึงเครียด ร่างแข็งทื่อ
ราวซากศพ ปลายนิ้วเธอเพลอขยำชายเสื้อเขาเบาๆ พลังสงสัยว่า
เขาจะทำอะไรต่อไป

ทันใดนั้น เธอรู้สึกได้ถึงกระแสพลังวิญญาณค่อยๆ หลังไหล
ผ่านผิวเข้าสู่ร่าง ราวกับกระแสน้ำอบอุ่นนุ่มนวล สะอาดและสบาย
เหมือนกลิ่นอายของเผยจี้

ชายหนุ่มรวบรวมพลังวิญญาณไว้ที่ปลายนิ้ว ก่อนถ่ายเทพลัง
เพื่อขับไล่ไอเย็นภายในร่างกายของหนึ่งหนึ่งออกไป

เผยจี้ค่อยๆ ลากนิ้วลงตามแนวกระดูกสันหลัง ซึ่งเธอสามารถ
รับรู้ถึงการเคลื่อนไหวทั้งหมดของเขาได้อย่างชัดเจน

หนึ่งหนึ่งไม่เคยอยู่ใกล้ชิดกับเพศตรงข้ามขนาดนี้มาก่อน เมื่อ
ถูกสัมผัสบริเวณหลังเอวซึ่งเป็นจุดอ่อนไหว ลมหายใจก็พลันสะดุด

มือขวากำเลื่อของชายหนุ่มแน่น

ต้องยอมรับว่าเป็นวิธีการที่ได้ผลอย่างน่าประหลาด

สำหรับผู้บำเพ็ญเพียรแล้ว แม้การถูกลมเย็นจะไม่ทำให้เจ็บป่วย
รุนแรง แต่พลังวิญญาณของเผยจี้กลับใสสะอาดและอ่อนโยน
แทรกซึมผ่านทุกส่วนของร่างกายเธออย่างเงียบงัน

ความอบอุ่นนั้นค่อยๆ ซึมผ่านผิวหนัง เลือด ไปจนถึงกระดูก
นำมาซึ่งความรู้สึกสบายที่ยากจะบรรยาย เพียงสะกิดหมุนวนบางจุด
ก็สามารถปลุกเร้าประสาทสัมผัสที่ไวที่สุดในร่างกาย ทำให้หนังหนัง
ตัวสั่นเต็ม

นี่เป็นความรู้สึกแปลกประหลาดนัก คล้ายถูกห่อหุ้มด้วยขนนก
อุ่นๆ ทั้งตัว ข้างกายเต็มไปด้วยกลิ่นหอมสดชื่นของแมกไม้ บางครั้ง
ยังมีลมเย็นอ่อนๆ พัดมา แม้จะเย็นแต่กลับไม่รู้สึกลึหนาว ทำให้เธอ
เปลือยอยากเข้าไปใกล้ยิ่งกว่าเดิม

หนังหนังจึงทำตามเสียงเรียกร้องของหัวใจ ด้วยการเอนตัวไป
แนบชิดกับเผยจี้มากกว่าเดิม

เผยจี้ “...”

ขนตายาวของเขาลูบลง บดบังความรู้สึกมืดดำที่กำลังปั่นป่วน
อยู่ในดวงตาเอาไว้ “ก่อนหน้านี้ ท่านไปที่ชั้นใดหรือ”

“ชั้นที่ห้าสิบ”

หญิงสาวในอ้อมแขนหัวเราะหึๆ อย่างโจ่งม “ที่นั่นหนาวมาก
หิมะเต็มไปด้วยหมด ปีศาจร้ายกาจที่สุดของด่านเป็นเงาดำมึนดำ หิมะ
รับมือยาก แต่พวกเราช่วยกันเอาชนะมันจนได้ ข้าเก่งมากใช่หรือไม่
แล้วเจ้าเล่า”

แสดงว่ามันตายแล้ว

โทษที่อัดแน่นอยู่ในใจของเผยจี้ไร้ทางระบาย เขาจึงนินทาอย่างหูดหิด แต่เมื่อได้ยินหนึ่งหนึ่งถาม เขาก็กลืนใจตอบอย่างใจเย็นว่า “อืม ท่านเก่งมาก”

แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่ว่า ว่า น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนและเอาใจเพียงใด รวากับกำลังปลอมเด็กน้อยที่ไม่พอใจอยู่ “ข้าเจอปีกาจจึงจอกแต่มีไข้ปัญหา”

หนึ่งหนึ่งกำลังใช้ขึ้น สมอยอมไม่แจ่มใส ครั้นได้ยินคำตอบก็แค้นหัวเราะเบาๆ “เจ้าก็เก่งมากเช่นกัน...เผยจี้จะต้องกลายเป็นคนที่เก่งที่สุดในแดนบำเพ็ญเพียร จริงๆ นะ”

ช่วงเป็นเรื่องยากนักที่เผยจี้จะไม่หวั่นไหวไปกับถ้อยคำใส่ชื่อปริศน์และจริงจังเช่นนี้

เผยจี้ไม่พูด แต่หัวใจกลับเหมือนถูกแช่ในแอ่งน้ำที่โอบล้อมเขาไว้อย่างอ่อนโยน

ทว่าจิตใจต่อมา รุม่านตาของชายหนุ่มกลับหดแคบลงอย่างกะทันหัน เพราะมีพลังวิญญาณอีกสายหนึ่งแผ่ซ่านไปทั่วร่างของเขา พลังวิญญาณนี้ไม่นั่นคงหนักแน่นเหมือนของเขา หากแต่บางเบาคล้ายขนนกไผ่ผ่านผิวกาย

หนึ่งหนึ่งคาดเดาว่าเผยจี้คงบาดเจ็บจากการต่อสู้ จึงพยายามใช้วิธีนี้ปลอบโยนเขา แต่เนื่องจากเธอยังงุนงงและไร้ประสบการณ์ ผลลัพธ์ที่ได้จึงตรงกันข้าม

พลังวิญญาณล่องลอยไปมาไม่เป็นรูป แทรกซึมไปทั่วร่างของชายหนุ่ม คล้ายปลายนิ้วนุ่มนวลของหญิงสาว บางครั้งแผ่ซ่านเข้ามาอย่างรวดเร็ว รวากับไหลเวียนเข้าสู่ร่างกายเขาโดยไร้สิ่งกีดขวาง แผ่ซ่านไปทั่วกระเสเลียด

กระแสไฟฟ้าเล่นปราดไปทั่วร่าง ระเบิดความรู้สึกสะท้านไปถึง
เส้นประสาทลึกที่สุด

เหมิงอิงมองแล้วถึงกับตัวสั่นระริก ก่อนอุทานสั้น “สวรรค์
นี่ๆ แยะแล้ว! เจ้าหนูเผยจี้หนัวันนะ ใจเย็น!”

ทว่าหนึ่งหนิงกลับไม่รู้สีกตัว เธอซุกตัวอยู่ในอ้อมกอดของเขา
เงิบๆ ยิ้มพลางเอ่ยถามด้วยท่าทางคาดหวังอย่างยิ่งว่า “รู้สึกดี
หรือไม่”

เผยจี้หลับตา สูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ “...หนึ่งหนิง”

“หืม?”

หนึ่งหนิงเงยศีรษะขึ้นจากซอกคอเขา แต่กลับมองไม่เห็นสีหน้า
ของเผยจี้ เห็นเพียงลำคอเรียวยาวกับแนวGRAMชัดเจน

ลูกกระเดือกที่ขยับขึ้นลงของเขาดูน่ามอง แม้แต่ลิ้มพู่อ่อน
ที่แผ่ฐานอยู่บนลำคอนั้นก็งดงามมากเช่นกัน

เผยจี้เรียกชื่อเธอ ทว่ากลับไร้ถ้อยคำอื่นใด เขาเงิบไปครู่ใหญ่
สุดท้ายก็ดูเหมือนจะลนลานเล็กน้อย จึงคลายอ้อมแขน “ข้าขอ
ออกไป...สูดอากาศข้างนอกก่อน”

หนึ่งหนิงยังไม่ทันตั้งตัว ก็ถูกเผยจี้ประคองพิงกับผนังหิน
ภายในถ้ำอย่างเบามือ ก่อนเขาจะรีบเดินออกไปถึงปากถ้ำ แล้วเอ่ย
เสียงแหบพร่าว่า “วิธีนี้...ต่อไปท่านอย่าใช้กับผู้ใดอีก”

การที่เขาใช้คำว่า ‘อีก’ แสดงว่าเผยจี้จัดตัวเองอยู่ในหมวด
‘คนนอก’ เช่นกัน

แม้เผยจี้จะมองไม่เห็น แต่หนึ่งหนิงก็ยังผงกศีรษะ พลังพิมพ์
กับตนเองว่า “แต่เผยจี้ไม่ใช่คนนอก”

ในสายตาพราวมัวของเธอ พลันเห็นเงาแผ่นหลังของชายหนุ่ม

ที่เดินทางออกไปไม่ไกล เซลลาไปเล็กน้อยจนเกือบลั่นคະມាំ

“เผยจี้ไม่ใช่คนนอก เพราะเขาถือเป็นคนในต่างหาก”

เจิ้งอิงหัวเราะหึๆ ฮ่าๆ อย่างโจ่งม “ยอดเยี่ยม ช้าพอใจมาก
ฆ่าช้าเถิด ถือว่าเป็นการช่วยเพิ่มสีสันให้พีไฟใหญ่กับพีสะไห้หน้อย!”

โชคดี ที่ได้รับการถ่ายทอดพลังวิญญาณจากเผยจี้ เมื่อหนึ่งหนึ่ง
ลี้มตาตื่น อากาศร้อนผ่าวกรวนใจก็หายไปกว่าครึ่ง

ภายในถ้ำเงียบสงัด มีเพียงเสียงเปลวไฟในกองฟืนลุกไหม้เบาๆ
หนึ่งหนึ่งยังคงจ้วงเจีย มองเห็นอะไรไม่ค่อยชัด แต่ในสายตาพรำมัวนั้น
เธอกลับเห็นเผยจี้ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกลขยับตัวเล็กน้อย คล้ายรีบ
ก้มศีรษะลงอย่างลนลาน

ผ่านไปครู่หนึ่ง ชายหนุ่มก็ชันสายตาดูขึ้นมอง ราวกับไม่มี
เรื่องใดเกิดขึ้น ก่อนเอ่ยเสียงทุ้มว่า “ดีขึ้นบ้างหรือไม่”

ขณะพูด เผยจี้ทำหน้าที่ไร้อารมณ์เหมือนปกติ น้ำเสียงราบเรียบ
จนยากจะจับความรู้สึกได้

อาจเพราะถ่ายทอดพลังวิญญาณให้หนึ่งหนึ่งมากเกินไป ใบหน้า
ของเขาจึงซีดขาวผิดปกติ ใต้ตาดำคล้ำเป็นปื้น แต่เมื่อสะท้อนกับ
แสงไฟที่กำลังลุกโชน ใบหน้านั้นก็ขับสีชมพูระเรื่อ

ช่วงที่เธอหลับ เผยจี้ค่อยเฝ้าอยู่ตรงนี้ตลอดเลยหรือ

สมองของหนึ่งหนึ่งยังทำงานเชื่องช้ากว่าปกติ เธอจึงจ้องมองเขา
อยู่นานโดยไม่รู้ตัว ตอนแรกเผยจี้ยังสบตาเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉย
แต่เมื่อเวลาผ่านไป ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด เขาก็เบนสายตาทหนีอย่าง

ขัดเขินปนหงุดหงิดเล็กน้อย

“อย่าคิดมาก” เขาเอ่ย “ข้ามิได้มองท่านตลอดเวลา”

โอ้...

หนิงหนิงกะพริบตาปริบๆ ยังคงมึนงง

เรื่องนี้...เธอไม่ได้ถามเสียหน่อย

“เจ้าบอกว่าจะออกไปสูดอากาศมิใช่หรือ”

หญิงสาวลูปศีรษะที่ไม่ได้ปวดเท่าเดิมแล้ว จากนั้นพยายาม
ทบทวนความทรงจำอันเลื่อนรางในช่วงไขว่คว้า แต่ยังคงคิด หัวใจก็ยัง
เต้นแรง จนเสียงพูดของเธอค่อยๆ เบาลงราวเสียงยุง “ตอนเจ้าอยู่
ข้างนอก สังเกตเห็นเบาะแสอะไรเป็นประโยชน์หรือไม่”

หนิงหนิงจำได้แน่ชัดว่าตัวเองถูกเผยจี้กอดไว้ในอ้อมแขน

แม้จะอ้างว่าเป็นการถ่ายพลังวิญญาณให้กัน ทว่าท่านั่งของ
พวกเธอในตอนนั้นกลับใกล้ชิดจนเกินควร แถมหลังจากนั้นเธอยัง
ชอบกเขา ใช้พลังวิญญาณไปเย้าหยอก อีกทั้งใช้มือปิดป้ายไปทั่ว
อย่างสะเปะสะปะ พร้อมกับเอ่ยถามเขาด้วยประโยคกำกวมว่า “รู้สึกดี
หรือไม่”

ขมับของหนิงหนิงเต้นตุบๆ การที่เผยจี้ในตอนนั้นไม่ได้ผลักเธอ
ออกทันที แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนดีโดยแท้

ตอนนี้เขาไม่พูดถึงเรื่องนั้นสักคำ หนิงหนิงจึงแกล้งทำเป็น
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วรีบเปลี่ยนเรื่องอย่างแนบเนียน ตั้งใจฟัง
เผยจี้เอ่ยว่า “ที่นี่ไม่เหมือนชั้นอื่นๆ ของหอคอย เพราะมันคือ
ดินแดนผู้ญ”

หนิงหนิงชะงัก “ดินแดนผู้ญ? เจ้าแน่ใจรึ”

เธอเคยได้ยินชื่อนี้ ดินแดนแห่งนี้คล้ายเงาจิตที่เกิดขึ้นหลัง

มนุษย์ธรรมดาเสียชีวิต เหล่ามารปีศาจและผู้บำเพ็ญที่มีพลังแกร่งกล้าสามารถใช้พลังวิญญูณสร้างภาพมายา เพื่อฉายภาพความทรงจำในอดีตได้ ซึ่งหอบำเพ็ญเพียรที่สำนักกระบี่เสวียนชวี่ใช้ฝึกก็เป็นเช่นนี้

“ตอนข้าอยู่ในป่า บังเอิญเจอคนตัดฟืนเผ่าปีศาจคนหนึ่ง”

เผยจี้ไม่ได้มองตาเธออีก ชายหนุ่มหลบตามองกองไฟตรงหน้าแทน “เขาแตกต่างจากการชั่วในหอคอยผนึกปีศาจที่เฝ้าเอาชีวิตมนุษย์ปีศาจตนนั้นนิสัยอ่อนโยน สุภาพ พอถามถึงเรื่องที่นี่ก็เพียงตอบว่า สงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมารยืดเยื้อมานาน ทำให้สหายในเผ่าเดือดร้อนไปด้วย”

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความทรงจำส่วนนี้เกิดขึ้นในช่วงสงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมาร

สงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมารอีกแล้ว

หนึ่งหนึ่งคิดในใจว่า ดูเหมือนเธอจะมีโชคชะตาผูกพันกับเรื่องราวในช่วงนี้เข้าให้แล้ว

เผยจี้เล่าเพียงสั้นๆ แต่หลังจากพูดจบ เขาก็กลืนน้ำลายลงคอ

ชายหนุ่มอยากบอกนางว่า แม้เขาจะเจอคนตัดฟืนในป่า แต่ความจริงแล้วเขาไม่เคยไปไกลจากปากถ้ำเลย

ด้วยตอนนั้นหนึ่งหนึ่งดูอาการแย่มาก ส่วนเขาเองถูกไฟราคะเล่นงานจนแทบรับมือไม่ไหว ต้องรีบหนีออกจากถ้ำอย่างทุลักทุเล นับว่าไม่ใช่สุขภาพบุรุษสักเท่าไร ทว่าเมื่อออกจากถ้ำ เขากลับยังไม่อาจทำใจปล่อยยี่หนางหลุดพ้นจากสายตาไปได้

แต่ถ้อยคำนี้ หากพูดออกไปแล้วก็ดูประหลาดนัก เพราะมันคล้ายกับว่า...เขากำลังห่วงใยนางอย่างยิ่ง

แม้ความจริงเขาจะห่วงนางมากก็ตาม

“ถ้าที่นี่คือดินแดนผูลู”

หญิงหญิงล้งเล “หอคอยผืนปีกสาจก็อยู่ในดินแดนลี้ลับ เช่นนั้นเวลานี้พวกเราอยู่ที่...ดินแดนลี้ลับที่ซ้อนทับกับอีกดินแดนหนึ่งใช่หรือไม่”

เผยจี้ผิงกัศรีระ “มิผิด”

ชายหนุ่มพูดแล้วก็หยุดชะงัก ใบหน้าคมคายของเขาถูกเปลวไฟส่องให้ดูมีมิติเพิ่มขึ้น น้ำเสียงใสชัดเจน “หากอยากออกไปจากดินแดนผูลูชั้นนี้ ก็ต้องหาตัวการผู้สร้างดินแดนมายานี้ให้พบ หากผืนใช้กำลังทำลาย มีความเป็นไปได้ว่าค่ายกลจะสั่นสะเทือน การหนีออกไปจะยากยิ่งขึ้น”

ดินแดนผูลูเป็นดินแดนที่เกิดจากความยึดติดและความรู้สึกอันแรงกล้า เต็มไปด้วยความทรงจำสะเทือนใจ ลึกซึ้งฝังแน่น หรือความรักความแค้นที่ไม่มีวันสมหวัง ล้วนสามารถถูกฉายซ้ำได้ในที่แห่งนี้

เช่นเดียวกับหอบำเพ็ญเพียร วิธออกจากดินแดนผูลูที่ดีที่สุดจึงไม่ใช่การใช้กำลัง แต่เป็นการค่อยๆ เดินตามความทรงจำไปที่ละนิด เพื่อจัดปมในใจของเจ้าของดินแดนมายา

“แปลกจริง”

หญิงหญิงกวาดตามองไปรอบๆ เธอรู้สึกว่าภาพในดินแดนมายาแห่งนี้ไม่ได้ต่างจากโลกแห่งความเป็นจริง สุดท้ายเธอหันไปมองใบหน้าด้านข้างของเผยจี้อีกครั้ง “ปีกสาจที่ถูกกักขังอยู่ในหอคอยผืนปีกสาจ ล้วนเป็นมารร้ายจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตทั้งสิ้น พวกมันมีแรงยึดติดมากถึงเพียงนี้เชียวหรือ”

เธอเข้าใจว่าปีกสาจที่นี้ย่อมไม่ต่างจากอึ่งหมั้วสักเท่าไร ไร้สติ

ไว้ความรู้สึก แค่นั้นไปเดินมาเหมือนถ่านไฟก้อนหนึ่ง แต่คิดดูแล้ว
ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เซียน หรือภูตผีปีศาจ ล้วนมีความปรารถนา
ด้วยกันทั้งสิ้น หนึ่งหนึ่งโตมากับชีรีลย์อนยุค เธอยอมเข้าใจหลักการ
ที่บอกว่า ‘มารร้ายก็มีหัวใจ’

แต่มารร้ายที่อยู่ชั้นหกลีบสองได้ จะต้องเป็นมารที่มีพลังบำเพ็ญ
ระดับหยวนอิงขึ้นไป แล้วเพราะเหตุใด มันถึงได้ยึดติดจนสร้าง
ภาพมายานี้ขึ้นมา

“ยังต้องสำรวจดินแดนผูลู่ให้ละเอียดกว่านี้”

เผยจี้เจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดเสียงเนิบช้า “ตอนอยู่นอกถ้ำ
ข้ายังได้พบกับคนรู้จักคนหนึ่ง”

“คนรู้จัก?”

หลังจากพูดจบ หนึ่งหนึ่งก็หันได้ยินเสียงสวสาบดังมาจากป่า
ด้านนอก ก่อนจะมีเงาสีขาวแวบผ่านเข้ามา

อีกฝ่ายแหวกเถาว์วัลย์เดินเข้ามาในถ้ำ รูปร่างสูงโปร่ง ท่าทาง
สง่างามสะอาดสะอ้าน ชุดขาวบริสุทธิ์ราวหิมะ แขนด้วยรอยเลือด
สีแดงเข้มดังดอกเหมยสองสามหยด เขาดูผ่องแผ้ว ไร้มลทิน และ
มีความเนียบคม

ครั้นสายตาของเขาประสานกับหนึ่งหนึ่ง เขายกหางตายิ้ม
เล็กน้อย ดวงตาที่งดงามดูจางวอดเปล่งประกายเมื่อสะท้อนกับ
แสงไฟ “ศิษย์น้องหญิงเล็ก”

“ศิษย์พี่เมิ่งเจี๋ย!”

หนึ่งหนึ่งคิดไม่ถึงว่าจะได้พบศิษย์ร่วมสำนักอีกคน เธอจึง
เลิกคิ้วและยกริมฝีปากเป็นรอยยิ้ม “ท่านมาที่นี่นานแล้วหรือ”

“ก่อนพวกเจ้า”

แม้มึงเจวี่ยจะยิ้ม แต่สีหน้ากลับเย็นชาเป็นปกติ รวากับ รอยยิ้มนั้นเป็นเพียงหน้ากากที่เขาสวมอยู่เป็นนิจ จึงประดับอยู่บน ใบหน้าเสมอ ส่วนในใจแม้มึงเจวี่ยคิดอะไรอยู่ หินหนึ่งไม่อาจล่วงรู้ ได้เลย

“ข้าพบศิษย์น้องเผยตอนเจ้ากำลังหลับ หลังจากนั้นข้าก็เข้าไปสำรวจในป่า”

น้ำเสียงของแม้มึงเจวี่ยแฝงแววหยอกล้อระคนล้อเลียน “ตอนแรก ข้าตั้งใจจะพาเผยจี้ไปด้วยกัน แต่เขากลับยืนยันกรานว่าจะอยู่เฝ้าหน้าถ้ำ ไม่ยอมไปไหน”

ขนตาวาวของเผยจี้สั่นสะท้านเบาๆ ชายหนุ่มนิวหน้า ไม่เอ่ย คำใดตอบ

หินหนึ่งไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติ ข้ายังถามอย่างอยากรู้ อยากรู้อีก “แล้วศิษย์พี่ใหญ่พบเบาะแสบอะไรหรือไม่”

“ที่นี้น่าจะอยู่ในพื้นที่ซึ่งโจว กลางหุบเขาฉงหลิง” แม้มึงเจวี่ยตอบ ด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “เล่ากันว่าซึ่งโจวมีผู้ใช้¹มากมาย บันฑูเขานี้ เต็มไปด้วยแมลงพิษและอสูรร้าย ส่วนหุบเขาฉงหลิง...”

ชายหนุ่มหยุดพูด รอยยิ้มมุมปากกดลึกกว่าเดิม “เป็นจริงของ หนึ่งในจอมมาร นามเซียอวี่”

หินหนึ่ง “...”

เพราะเหตุนี้ ท่านถึงมีสีหน้าตื่นเต้นในใช่หรือไม่!

เธอเห็นรอยยิ้มในดวงตาของเขา!

¹ หรือวิชาเวทวิชา^๒ เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงมาด้วยวิธีการพิเศษ บ้างว่าเป็นการเอาสัตว์มีพิษหลายชนิดมาขังรวมกัน แล้วให้สัตว์เหล่านั้นกินกันเองจนเหลือ ตัวสุดท้ายที่รอด การใช้มักเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ เรียกว่าง่าย ๆ ว่า กำลังภายในสายพิษ

ที่แท้เรื่องประเภทนี้ก็สามารถทำให้ศิษย์พี่ใหญ่มีชีวิตชีวาได้
ใช่หรือไม่!

ทันใดนั้น หินหนึ่งก็นึกถึงความน่ารักล้นทอนเธอได้พบกับ
เมิ่งเจี๋ยครั้งแรก และถูกเขาจับผิดวิชากระบี่ทั้งวันทั้งคืน

แม้จะถูกเหียนเซี่ยนจื่อบ่มเพาะจนทำให้มีนิสัยผิดเพี้ยน แต่
ต้องยอมรับว่าคนผู้นี้คือผู้บำเพ็ญกระบี่โดยแท้

เวลานี้หินหนึ่งกลายเป็นเครื่องยิงคำถามไร้ความรู้สึก
“เซียววี่?”

“เซียววี่ผู้นี้มีไฉนธรรมดา”

เมิ่งเจี๋ยหรือตาลงเล็กน้อย สบตาเธอด้วยท่าที่สงบนิ่ง “ชิงโจว
ยังคงปกครองด้วยระบบทาส เซียววี่เกิดมามีฐานะต่ำต้อย ตระกูล
ตกเป็นทาสมาหลายชั่วอายุคน แต่กลับมีพรสวรรค์ในการบำเพ็ญเพียร
อย่างยิ่ง หลังกอดทนต่อการดูหมิ่นอยู่หลายปี สุดท้ายเขาก็เข้าสู่วิถีมาร
ด้วยวิชาต้องห้าม มีพลังบำเพ็ญตบะสูงส่ง ขึ้นแท่นเป็นหนึ่งใน
จอมมาร”

คนผู้นี้ช่างร้ายกาจนัก

เพียงแต่หินหนึ่งยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่า เซียววี่เป็นเพียงทาส
ธรรมดา ต่อให้ไม่พูดถึงการขึ้นเป็นจอมมาร แลจะหาวิธีบำเพ็ญเพียร
ก็แทบเป็นไปได้ด้วยซ้ำ บางทีเรื่องนี้อาจมีเงื่อนงำซ่อนอยู่

หินหนึ่งคิดอยู่ครู่ใหญ่ก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก อีกทั้งไม่กล้า
ขัดจังหวะเมิ่งเจี๋ย เธอจึงผงกศีรษะ ตั้งใจฟังเขาเล่าต่อด้วยความ
สนใจ

“เซียววี่มีนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้น หลังจากบำเพ็ญตบะจนสูงส่ง
และสร้างชื่อเสียงได้สำเร็จ เขาก็เดินทางกลับชิงโจวในช่วงสงครามใหญ่

ระหว่างเขียนกับมาร สร้างความเดือดร้อนแก่ชาวบ้านไปทั่ว คนที่เคยเหยียบย่ำเขาล้วนมีจุดจบไม่ดี อย่างเช่น...”

เมิ่งเจวียเล่ามาถึงตรงนี้ก็หยุด ดวงตาเปล่งประกาย ก่อนยิ้มน้อยๆ

หนึ่งหนิงเข้าใจความหมายของรอยยิ้มนี้ทันที คนเหล่านั้นต้องตายอย่างอนาถ เมิ่งเจวียเลือกไม่เล่ารายละเอียดต่อ เพราะเห็นแก่ความรู้สึกของเธอ

“การที่เขาสามารถสร้างดินแดนผู่ฉู่ขึ้นมาได้ แสดงว่าต้องมีพลังบำเพ็ญตบะสูงล้ำยิ่งนัก”

หนึ่งหนิงใช้ความคิดอยู่พักหนึ่ง ก่อนเอ่ยเสียงเบา “ดูเหมือนฐานะจอมมารของเชียววีจะเกี่ยวข้องกับปีศาจร้ายในหอคอยผีนึกปีศาจ...หรือที่นี่จะเป็นความทรงจำของเขา?”

เมิ่งเจวียส่ายหน้า “ข้าไม่แน่ใจนัก หากพระบุตรเจ้าของดินแดนผู่ฉู่ผิด ย่อมช่วยคนในดินแดนมายาผิด และยังทำให้แรงยึดติดปั่นป่วน ถึงตอนนั้น เกรงว่าพวกเราจะออกไปไม่ได้อีกเลย”

เชียววีฟังดูแล้วไม่เหมือนคนดีอะไรนัก หนึ่งหนิงไม่คิดจะช่วยเขาตั้งแต่แรก ครั้นได้ยินดังนั้น เธอก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจ แล้วถามว่า “ในเมื่อเชียววีทำเรื่องเลวร้ายไว้มากมาย สุดท้ายเขามีจุดจบเช่นไร”

“นี่คือสิ่งที่ข้าสงสัยมากที่สุด”

ผู้บำเพ็ญกระบี่ชุดขาวขมวดคิ้ว แม้แสงไฟสะท้อนในดวงตาเขา แต่แวตากลับลมมีดมน “จู่ๆวันหนึ่งหุบเขาจนท่งเกิดภัยพิบัติครั้งใหญ่เพลิงเผาผลาญ ภูเขาถล่ม ฟ้าผ่ากระหน่ำ แต่หลังจากหายนะทุกอย่างสงบลง กลับมีมีผู้ใดรอดชีวิตเหลืออยู่เลย ไม่ใช่แค่ชาวบ้านที่อาศัยอยู่

แม้แต่ตัวจอมมารเขี้ยวเองก็หายสาบสูญไปเช่นกัน”

หนิงหนิงชะงัก

“นอกป่าผืนนี้คือตำบลที่เขี้ยวเคยอาศัยอยู่ พวกเราต้องไป
สืบข่าวที่นั่นก่อน บางทีอาจได้เบาะแสบ้าง”

เมิ่งเจวียเอ่ยพลางหัวเราะเบาๆ ก่อนกวาดตามองไปยังผุยจี
ซึ่งยืนอยู่ในมุมเงียบๆ “ไม่ทราบว่าคุณนี่เองเคยคิดเห็นเช่นไร”

หนิงหนิงจึงหันไปมองผุยจี เมื่อครู่ตอนเธอสนทนากับศิษย์พี่เมิ่ง
ผุยจีไม่พูดอะไรเลยสักคำ

เมิ่งเจวียกับผุยจี คนหนึ่งขาว คนหนึ่งดำ เมื่อยืนเผชิญหน้ากัน
ทำให้บรรยากาศระหว่างพวกเขาดูตึงเครียดอย่างเห็นได้ชัด

คนแรกสวมชุดสีขาวพลิ้วไสว งามสง่าเหมือนจันทร์กระจ่าง
บนฟากฟ้าท่ามกลางสายลม รูปโฉมงดงามสูงส่ง ขณะที่ผุยจียืนอยู่
ในเงามืดของผนังถ้ำ ดวงตาสีดำสนิทหม่นแสงลง

เรือนร่างสูงโปร่ง เปรียวบาง กระดูกสันหลังตั้งตรงเหมือนกระบี่
สินิล ผุยจีถอดกระบี่ยาวในอ้อมแขน กลืนน้ำลายเล็กน้อย “อืม”

ป่าผืนนี้ไม่กว้างนัก เมื่อเดินฝ่าพุ่มไม้หนาที่บิไปได้ไม่นาน ก็ปรากฏ
บ้านเรือนของตำบลเล็กๆ ให้เห็นอยู่เบื้องหน้า

เมิ่งเจวียได้ยินจากเฒ่ามารที่พบระหว่างทางว่า เวลานี้คือช่วง
สงครามใหญ่ระหว่างเซียนกับมาร และเขี้ยวได้ยึดครองหุบเขาจนหลัง
เรียบร้อยแล้ว

ตำบลเล็กๆ ในหุบเขาจนหลังแห่งนี้เดินทางยากลำบาก ชาวบ้าน
ส่วนใหญ่พึ่งพาตนเองในการหาเลี้ยงชีพ เพียงเพื่อให้มีกินมีใช้ จึงมิได้
ร่ำรวยอะไร บ้านเรือนส่วนใหญ่เป็นกระท่อมไม้ หากเกิดไฟป่าขึ้นมา

เมื่อใด ก็สามารถรักษาภาพหายและความสะดวกสบายที่จะตามมาได้

หนึ่งหนิงกวาดตามองไปรอบๆ พลันเห็นร่างเงาสองคนที่ดูไม่เข้ากับบรรยากาศยืนอยู่ตรงทางเข้าออกตำบล

คนหนึ่งสวมจีวร ศีรษะโกนเกลี้ยง ส่วนอีกคนหนึ่งคิ้วคมตาใส ดูคุ้นตาอยู่บ้าง เขาคือไป่เย่ ผู้บำเพ็ญยันต์แห่งสำนักหลิวหมิงซาน ด้านหน้าของทั้งคู่มีชาวบ้านหน้าตาสูงนงคนหนึ่ง

เมื่อทั้งสองเห็นพวกหนึ่งหนึ่งเดินมา ก็เงยหน้าขึ้นสบตาพอดี

ทันทีที่ไป่เย่เห็นหนึ่งหนึ่ง สีหน้าก็พลันแข็งค้าง เพราะไม่ว่าอย่างไร เขาไม่อาจลืมหายภาพสตรีนางนี้ที่เคยกระโจนเข้าหาตัวเองด้วยท่าทางเหมือนผีดิบอาละวาดได้ ภาพนั้นกลายเป็นเงาฝังในวัยหนุ่มที่คอยตามหลอกหลอนเขาในความฝัน

เมื่เงาเจียวทำตัวสมกับเป็นหน้าตาของสำนักกระบี่เสวียนชวี ชายหนุ่มแยมยิ้มทันทีที่เห็นไป่เย่และภิกษุน้อย “สหายเต๋าไป่เย่ อาจารย์น้อยหย่งกุย”

ที่แท้ภิกษุน้อยรูปนี้มีนามว่าหย่งกุย

แม้พวกเขาจะไม่ได้สนิทสนมกัน แต่เมื่อบังเอิญพบกันในวันนี้ ย่อมต้องทักทายและเียนยกกันสักหน่อย

หนึ่งหนึ่งรำคาญบทสนทนาเหล่านี้มาก เพื่อไม่ให้ตัวเองรู้สึกกระอักกระอ่วนใจจนเกินไป เธอจึงฝึกทักษะที่ช่วยให้ตัวเองอารมณ์ดีขึ้นมา คือ...การแปลภาษาเขียนที่พูดกันอย่างอ้อมค้อมเหล่านี้ให้กลายเป็นภาษาชาวบ้าน เหมือนบทเรียนการศึกษาภาคบังคับอย่างเช่นในตอนนี้

ไป่เย่พยายามควบคุมสีหน้าเต็มที่ ก่อนหัวเราะเสียงใส “ที่แท้ก็เป็นสหายเต๋จากสำนักกระบี่เสวียนชวี! อาจารย์น้อยหย่งกุย

ท่านอาจจะไม่รู้จักพวกเขา พวกเขาทั้งหมดเป็นศิษย์สายตรงของ
ผู้อาวุโสเทียนเซียน

“ท่านนี่คือศิษย์พี่เมิ่งเจวีย เขาอายุยังน้อยแต่กลับบรรลุระดับ
หยวนอิงชั้นหก อีกทั้งฝึกวิชาการบีบไต่สำเร็จภายในเวลาไม่ถึงเดือน”

เมิ่งเจวียผู้นี้อายุสิบสองก็สอบข้ามชั้นไปมัธยมปลายปีสาม
และทำโจทย์รวมข้อสอบห้าปีแห่งการสอบเข้ามหาวิทยาลัย สามปี
แห่งการจำลองข้อสอบได้ทั้งหมด โดยใช้เวลาไม่ถึงครึ่งเดือน

เมิ่งเจวียกลับเปลี่ยนความเบื่อหน่ายในดวงตาไว้ได้อย่าง
แนบเนียน ขณะไต่ขึ้นไปเยื้องหน้าว่า “ท่านนี่คือศิษย์น้องหนึ่งหนึ่ง
นางสร้างผลงานโดดเด่นไว้ที่เสี้ยวฉงซาน และเป็นอันดับหนึ่งในกลุ่ม
ผู้บำเพ็ญระดับจินตันในงานชุมนุมลึบทิศรอบที่แล้ว สมกับเป็น
ผู้มีพรสวรรค์อายุน้อย”

หนึ่งหนึ่งผู้นี้ไม่เพียงทำผลงานในการแข่งขันคณิตศาสตร์
โอลิมปิกได้อย่างยอดเยี่ยม แต่ยังเป็นทีหนึ่งในการแข่งขันภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมปลายอีกด้วย เป็นคนแววดี มีสิทธิ์สอบเข้ามหาวิทยาลัย
ชิงหัวและเป่ย์ต้าที่แท้จริง

“และนี่คือศิษย์น้องเผยจี เขาเป็นผู้สังหารปีศาจในป่าโบราณ
แม้จะเพิ่งเข้าเป็นศิษย์ของผู้อาวุโสเทียนเซียนได้ไม่นาน แต่กลับบรรลุ
ระดับจินตันแล้ว”

เผยจีสามารถทำโจทย์ท้ายบทสุดหินของข้อสอบคณิตศาสตร์
ประจำเดือน แม้เพิ่งย้ายโรงเรียนมาได้ไม่นาน ก็ทะยานขึ้นสู่ทำเนียบ
เกียรติยศอย่างรวดเร็ว

ทั้งหมดที่เปล่ลอกมานี้ฟังดูเป็นภาษาชาวบ้านมากกว่า และ
สอดคล้องกับแนวคิดวัตถุนิยมของมาร์กซิสต์ ตลอดจนค่านิยมหลัก

ตามแนวคิดแบบสังคมนิยมอย่างยิ่ง

ไปเย่พูดพลางตื่นเต้น จนชาวบ้านที่อยู่ด้านข้างถนนไม่ไหว
พูดแทรกด้วยสำเนียงถิ่นเล็กน้อยว่า “พวกท่านยังอยากฟังข้าพูดต่อ
หรือไม่ ถ้าไม่ฟัง ข้าจะกลับบ้านแล้ว”

ไปเย่รีบรั้งเขาไว้ “อย่าเพิ่งๆๆ! พวกเราอยากฟังเรื่องการ
คัดเลือกสนมต่อ!”

หญิงหนึ่งประหลาดใจ “การคัดเลือกสนม?”

“ถูกต้อง” ชาวบ้านปรายตามองเธอแวบหนึ่ง ก่อนชี้นิ้วไปที่
ไปเย่กับภิกษุน้อยหย่งกุย “จอมมารจะคัดเลือกสนม สองท่านนี้
ตั้งใจจะไปเข้าร่วมด้วย”

หีบหีบ กลืนผลขางเร็น¹ ที่เก็บจากปาลงคอ กลายเป็นนักชิมขางเร็นโดยไม่รู้ตัว เธอกวาดตามองบุรุษสองคนตรงหน้าจากบนลงล่างอย่างละเอียด ก่อนเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ “คัดเลือกสนม? พวกท่าน?”

แม้ทั้งคู่จะรูปร่างหน้าตาดี แต่หากพูดถึงการคัดเลือกสนม... มันไม่ได้เลยจริงๆ!

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าศิษย์สำนักเซียนจะยอมพลีกายให้แกจอมมารแค่ลำพังเรื่องเพศสภาพ พวกท่านก็เป็นชายแท้ระดับทองคำยี่สิบสี่เคตั้นนั้น! ข้าหนึ่งในพวกท่านยังเป็นภิกษุอีกด้วย ภิกษุ! พุทธองค์คงร้องไห้โฮเสียงดังแล้ว ท่านได้ยินหรือไม่!

“ข้าได้ยินมาว่าในการคัดเลือกสนมครั้งนี้ เชี่ยววิไม่เกี่ยงว่าเป็นบุรุษหรือสตรี ขอเพียงเป็นผู้มีความสามารถก็มีสิทธิ์ได้ตำแหน่ง”

ไปเยฉีกยิ้มกว้าง สะบัดเร็นผมยาวเหมือนไก่อัจเจ็ดสี “หากผ่านการคัดเลือก ก็จะได้เข้าสู่วังหลัง อยู่ข้างกายเขาไปยาวๆ”

หนึ่งหนึ่ง “...”

¹ หรือมัลเบอร์รี่

หนึ่งหนึ่ง “อยู่ข้างกายเขาไปยาวๆ แล้วอย่างไรต่อ”

“จากนั้นก็ต้อคอยจับตาดูเขาไว้ เพื่อหาวิธีทำลายดินแดนผุญแห่งนี้!”

ผู้บำเพ็ญกระบี่หนุ่มพูดด้วยท่าที่มั่นใจ สองตาเปล่งประกาย “ในชนบทแค้นแค้นแห่งนี้ นอกจากเขาแล้ว ยังมีผู้ใดสร้างดินแดนมายาเสมือนจริงเช่นนี้ได้อีก ขอเพียงเข้าใกล้เสียจะได้...อ้าว พี่ชาย ท่านอย่าเพิ่งไปสิ! พวกข้าผิดไปแล้ว ท่านเล่าต่อเถิดนะ!”

ชาวบ้านมองไปเฝ้าด้วยสายตาเอือมระอา กำลังจะอำปากปฏิเสธ แต่พลันมีเศษเงินในโลภกมนุษย์ถูกยัดใส่มือ สีหน้าหงุดหงิดเมื่อครู่จึงจางหายไปกว่าครึ่ง

“ก่อนหน้านี้ พวกเราคุยกันถึงสาเหตุที่จอมมารจะคัดเลือกสนมไปแล้ว”

ชาวบ้านกวาดตามองไปรอบๆ อย่างระมัดระวัง ตั้งใจคาดเสียงให้เบาลงอย่างยิ่ง “จริงสิ พวกท่านเป็นคนต่างถิ่น ข้าขอเตือนไว้ก่อน ห้ามเรียกชื่อของจอมมารอย่างเด็ดขาด ให้เรียกเขาว่า ‘ท่านผู้นั้น’ หาไม่...”

หนึ่งหนึ่งเห็นเขาทำท่ามือปาดคอ

“ข้าได้ยินคนข้างนอกเขาเล่ากันว่าจอมมารผู้นี้มีนิสัยบ้าตึงหาตอนอยู่ข้างนอก เขาเคยฉุดคร่าหญิงสาวไปไม่น้อย การที่เขาจัดงานคัดเลือกสนมขึ้นมาคราวนี้ คงเพราะทนความอ้ำว้างเดียวดายไม่ไหว และอยากจะใช้ชีวิตเยี่ยงจักรพรรดิที่วังหลังมีหญิงงามสามพัน²”

ชาวบ้านซึ่งนำหน้าเงินในมือแล้วกระซิบต่อ “แต่พวกท่านไม่รู้สิ”

² เป็นวรรคหนึ่งที่มาจากบทกวีของไปจิวอี้ “หญิงงามสามพัน” ในที่นี้เป็นกรกล่าวเกินจริง หมายถึง มีหญิงงามมากมาย

ว่ามันแปลกรี หากเขาอยากได้คนงามจริงๆ ก็ควรไปหาตามเมืองใหญ่สิ เหตุใดจึงต้องมาอยู่ในสถานที่เล็กๆ อย่างหุบเขาหลังด้วย”

“ไปเย่ถูกสะกิดต่อมอยากรู้ขึ้นมา จึงเอ่ยถามต่อทันทีว่า “จริงด้วย! เป็นเพราะอะไรกัน”

ชาวบ้านกระดิกนิ้วเรียกพวกเขาให้ยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ก่อนกวาดตามองไปรอบๆ อย่างระวังตัว “เรื่องนี้เป็นเพราะ...เขาอยากแก้แค้น!”

หญิงหญิงพลอยลดเสียงลงกระซิบตามเขาไปด้วย “แก้แค้น?”

เธอเคยเห็นคนถืออาวุธไปชำระแค้นมากมาย แต่เพิ่งเคยได้ยินว่ามีคนใช้การคัดเลือกสนมมาแก้แค้นเป็นครั้งแรก สม่กับเป็นจอมมาร มีแนวทางเป็นของตัวเองโดยแท้

“ทุกท่านน่าจะทราบเรื่องชาติกำเนิดของท่านผู้นั้น และด้วยเหตุนี้ชีวิตของเขาในตำบลนี้จึงไม่เคยราบรื่นนัก” ชายคนนั้นกล่าวต่อ “เขาถูกกำหนดให้เป็นทาสตั้งแต่เกิด เป็นสมบัติของตระกูลใหญ่ในตำบลละแวกนี้คือตระกูลโจว ตระกูลโจวมีบุตรสาวคนหนึ่งนางอายุน้อยกว่าเขาสองวัน”

ภิกษุน้อยนามว่าหย่งกุยเข้าใจทันที “ทั้งคู่ผูกสมัครรักใคร่กัน แต่กลับต้องเผชิญกับอุปสรรคมากมายจากโลกภายนอก ต่อให้ดีขึ้นหลายต่อหลายครั้งก็ไม่อาจครอบครองสิ่งใด เริ่มสับสนวุ่นวายจนแยกไม่ออก ทว่าเมื่อพยายามมองให้ชัด เรื่องราวกลับปิดฉากลงเสียแล้ว”

นี่เป็นครั้งแรกที่หญิงหญิงได้ยินเขาพูด

แม้หย่งกุยจะเป็นภิกษุ แต่กลับไม่ได้ให้ความรู้ลึกฟ่องแผ้วแบบผู้บำเพ็ญสายพุทธแม้แต่บ่อย เวลาพูดก็รวดเร็วราวกับกระหะพัดน้ำมันกำลังเดือด และสิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือแต่ละประโยคยังคล้องจองเป็นจังหวะเรป ทำให้ฟังดูแปลกประหลาดนัก

หรือว่า...

ความคิดหนึ่งพลันผุดขึ้นมาในสมอง และไม่รอให้หนึ่งนิ่งเอื่อยถาม เธอก็ได้ยื่นหย่องกุยพุดต่อว่า “ผู้บำเพ็ญแต่ละสายล้วนมีชะตากรรมเป็นของตนเอง ข้ามีพรสวรรค์ในการใช้วาจาสร้างความสุขขอเพียงได้ชำระจิตวิญญาณอันชั่วร้ายให้บริสุทธิ์ก็พอ”

เขาคือผู้บำเพ็ญสำเนียงแห่งอารามฟานอินที่ใช้ปากเป็นเครื่องดนตรีจริงๆ

ตั้งแต่หนึ่งนิ่งเดินทางมาถึงแดนบำเพ็ญเพียร เธอได้พบเจอผู้คนและเรื่องราวอันหลากหลายมากมาย แต่หากให้เลือกผู้ครองตำแหน่งตัวประหลาดอันดับหนึ่งในใจเธอแล้วละก็ อารามฟานอินที่ขึ้นชื่อว่าเคร่งครัดและศักดิ์สิทธิ์ กลับคว้าตำแหน่งนั้นไปครองอย่างไร้ข้อกังขา

ไม่ว่าจะเป็นหมิงคงกับหมิงจิ้งที่ใช้มนุษย์เป็นไม้ติระฆัง หรืออาจารย์น้อยหย่องกุยที่พูดเหมือนกำลังทำสงครามผู้นี้ ทั้งหมดล้วนเป็นอัจฉริยะผู้เป็นหนึ่งในไม่มีสอง หาได้ยากในแดนบำเพ็ญเพียร แต่ทุกครั้งพวกเขาล้วนสร้างความแปลกประหลาดใจให้แก่เธอ และเปิดมุมมองใหม่ๆ รอบแล้วรอบเล่า

“แต่ความจริงอาจจะไม่ใช่เช่นนั้น”

ชายคนนั้นเองก็ตกใจไปชั่วขณะ เพราะวิธีพูดแปลกๆ ของหย่องกุย ก่อนจะเกาศีรษะแล้วเล่าต่อว่า “ข้าได้ยินมาว่าท่านผู้นั้นรักนางข้างเดียว ทว่าคุณหนูใจไม่สนใจเขา ภายหลังเขานัดให้นางหนีตามกันตอนกลางดึก แต่เขาไม่เพียงไม่ได้พบกับนางในดวงใจ ข้ายังถูกคนรับใช้กลุ่มใหญ่ถือกระบองไล่ต้อนเข้าตรอกแล้วกระต๊อบปางตายจากนั้นโยนออกไปจากจวนตระกูลใจ”

“นั่นยังตัดสินใจไม่ได้หรอก”

ไปเยแค้นเสียงหัวเราะ “หากเรื่องนี้เป็นนิยาย คุณหนูโจวต้องมีใจให้เขา ทั้งคู่จึงตกลงกันว่าจะหนีตามกันไปตอนกลางดึก แตะกลับพลาด ถูกคนในจวนสกุลโจวจับได้ คุณหนูโจวถูกกักบริเวณในจวน และส่งคนรับใช้ออกไปไล่จับเชียววี หวังตัดเยื่อใยความรักระหว่างทั้งคู่ คินความสงบให้แก่ตระกูลโจว”

ไปเยยิ่งพูดก็ยิ่งตี๋ดำไปกับเรื่องราว เขาตอบต้นขาจาด “จริงด้วย แบบนี้มันถึงจะเข้าท่า! เชียววีเข้าใจผิด คิดว่าคนรักทรยศ จึงตั้งใจย้อนกลับมาที่หุบเขาฉงหลิง และประกาศคัดเลือกสนมอย่างเอิกเกริก เพื่อเป็นการบอกนางว่าบัดนี้ข้ากลายเป็นบุคคลสำคัญแล้ว มีทั้งบุรุษและสตรีเสนหาในตัวข้ามากมาย ส่วนเจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใครกัน”

ทั้งน้ำเน่า ทั้งบีบคั้นหัวใจ ราวกับการฟืนคืนชีพของวรรณกรรม ยุคฟืนฟุคิลปวิทยาระดับตำนาน ถึงขั้นที่มัมมีฟันปีได้ยืนยังต้องฟืนคืนชีพ

“และต้องมีตัวประกอบหญิงที่คอยก่อวณความสัมพันธ์ของสองคนนี้ไม่หยุด คนสามคน รักสามเส้า เจ้ารักข้า ข้ารักเจ้า เข้าใจผิดกันไปมา เรื่องดี ๆ ที่คุณหนูโจวทำล้วนถูกสตรีนางนั้นแย่งเอาไปเป็นความดีความชอบของตน ทั้งที่คุณหนูโจวรู้ว่าตัวเองถูกเข้าใจผิด แต่นางกลับไม่ยอมอธิบายสักคำ”

หนึ่งหญิงแซวขึ้นว่า “สุดท้ายกว่าจะเชียววีจะรู้ความจริงและพยายามกลับไปง้อ ก็พบว่าคุณหนูโจวเสียชีวิต หรือไม่ก็หมดรักและจากเขาไปแล้ว”

ไปเยตึกคัก “ใช่ แบบนี้เลย! เขาต้องตัวลั่นทิ่ม ทางตาแดงเรือ และพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า อย่าไป อภัยให้เขาได้หรือไม่”

เพียงสบตาก็รู้ทันทีว่า ทั้งคู่หลงใหลในนิยายโบราณแบบเดียวกัน
สายตาที่แลกเปลี่ยนกันนั้น สร้างมิตรภาพแน่นแฟ้นขึ้นมาได้ด้วย
คำพูดไม่กี่ประโยค

“ท่านทั้งสอง ขออย่าเอาเรื่องรักรันทดสะเทือนใจเช่นนี้ไป
กรอกใส่หูผู้อื่น นำไปใช้ขับไล่ภูตผีเถิด”

หย่งกุยฟังหนึ่งกับไปเย่คุยกันแล้วถึงกับขลุ่ยไปทั้งตัว
ลิ้มแม้แต่จะเล่นสัมผัสคำ เขาเงยหน้าขึ้นถามชาวบ้านด้วยสีหน้า
จริงจังว่า “ท่านเองก็ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องจริงเป็นเช่นใด”

ชาวบ้านหนึ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นหัวเราะแห้ง ๆ อย่างก่อกวน
“ความจริงเรื่องมันก็ไม่ได้ต่างจากที่ทั้งสองท่านกล่าวนัก”

หางตาของหย่งกุยกระตุกทันที

“ข้ารู้สึกเช่นกันว่าการที่ท่านผู้นั้นคัดเลือกสนม ก็เพื่อสร้าง
ความอับอายให้แก่คุณหนูโจว หากไม่เหตุใดเขาจึงต้องมาอยู่ในสถานที่
กันดารเช่นนี้”

ชายคนนั้นดูอีกอักอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ลูบเงินในมือ
เอ่ยต่อว่า “ส่วนความสัมพันธ์ของทั้งสอง ข้าเองเป็นคนนอกคงไม่อาจ
พูดมาก แต่ลองคิดดูเถิด เขาเป็นคนที่ชาติกำเนิดต่ำต้อย แต่กลับ
บำเพ็ญเพียรสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย...แล้วผู้ใดกันเล่าที่เป็นคนสอน
วิชาบำเพ็ญเพียรให้แก่เขา”

ด้วยฐานะและความเป็นมาของเซี่ยอวี่ ดูเหมือนจะมีแค่
คุณหนูโจวเท่านั้นที่สามารถสอนเขาได้

“ข้าคงบอกได้เพียงเท่านี้ ไม่อาจเล่าอะไรได้มากไปกว่านี้แล้ว”

ชาวบ้านพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไป แต่เหมือนเขาจะนึกอะไร
ขึ้นมาได้ จึงหันกลับมาเอ่ยอีกครั้งว่า “จริงสิ หลังจากท่านผู้นั้นกลับมา

เขาล้างตระกูลใจทั้งตระกูล เหลือเพียงใจอี่หมยคนเดียว และ
กักบริเวณนางไว้ในคุกหาสน์ของเขา อ้อ...ใช่ ใจอี่หมยคือชื่อของ
คุณหนูตระกูลใจ”

เรื่องราวความรักกันตสะเทือนใจนี้ ทำให้หนึ่งหนึ่งทรมาณ
จนหายใจไม่ออก เธอใช้ความคิดอยู่พักใหญ่ กว่าจะนึกขึ้นได้แล้ว
เอ่ยว่า “เชียววีบำเพ็ญจนได้เป็นจอมมาร น่าจะใช้เวลานานมาก
แล้วเหตุใดคุณหนูใจจึงยังมีชีวิตอยู่”

“หุบเขาฉงหลิงมีทั้งมนุษย์และปีศาจอาศัยอยู่ปะปนกัน
ตระกูลใจมีต้นกำเนิดจากปีศาจต้นไม้ จึงมีอายุชยยืนยาวนัก”

ไปเยผู้สืบเรื่องนี้มานาน พูดอย่างภูมิใจว่า “นอกจากนี้
ก่อนที่พวกท่านจะมาถึง ข้ายังได้ข่าวอีกเรื่องหนึ่ง ตอนเชียววีอยู่
ข้างนอก เขาเที่ยวเจ้าชู้กับชายหญิงมากมาย ไม่รู้ว่าทำร้ายบุรุษสตรี
ผู้บริสุทธิ์ไปมากน้อยเพียงใด แต่ที่น่าสนใจก็คือ บุรุษและสตรี
ที่ถูกเขาเซยชมล้วนมีจุดร่วมเล็กๆ ที่เหมือนกันทุกคน”

“จุดร่วมอะไร” หนึ่งหนึ่งตั้งใจฟัง จนไม่ทันสังเกตว่าเผยจี้
ที่อยู่ข้างตัวมีสีหน้าอึมครึม ดวงตาฉายแววน่ากลัวออกมา

“ทุกคนที่เขามีความสัมพันธ์ด้วย ล้วนเกิดมาพร้อมไฝน้ำตา
เหมือนคุณหนูใจไม่มีผิด นี่ชัดเจนแล้ว! เมื่อไม่สมหวังในรัก
จึงหาตัวแทนอย่างไรเล่า!”

ไปเยพูดพลางขยับกายเข้าไปใกล้เผยจี้ ดวงตาเปล่งประกาย
ชายหนุ่มฉีกยิ้มกว้าง “หรือพูดอีกอย่างก็คือ ทุกคนล้วนมีไฝน้ำตา
เหมือนเผยจี้นี่ละ”

คำพูดนั้นเดิมทีเป็นเพียงการหยอกล้อ ไม่มีเจตนาร้าย ผู้พูด
ไม่คิดอะไร แต่ผู้ฟังกลับคิดไปไกล เมื่อเจ้าของเรื่องได้ยิน ก็ยากจะ

ไม่กระตุ้นให้เกิดความคิดฟุ้งซ่านขึ้นมามากมาย

หนึ่งหนึ่งเองก็สะดุ้งด้วยความตกใจ จากคำพูดนี้ทุกคนต่างรู้ว่า ยิ่งผู้บำเพ็ญมารมีพลังแข็งแกร่ง ภายนอกก็ยิ่งอัดแน่นไปด้วย พลังมาร เฝยจี้มีสายเลือดผสมระหว่างมนุษย์กับเฝยมาร นับตั้งแต่ เกิดมาก็มีพลังมารที่อยากจะควบคุม เชื่อว่าบิดาผู้ให้กำเนิดของเขา จะต้องมีพลังสูงส่ง

เมื่อประกอบเข้ากับนิสัยเจ้าชู้หลายใจของเฝยอวี่ ช้ายังมีไผ่น้ำตา ตรงทางตาของเฝยจี้...

หนึ่งหนึ่งเริ่มรู้สึกไม่สู้ดีนัก สำหรับเธอ อดีตของเฝยจี้ยังคง เป็นปริศนา

ในนิยายต้นฉบับกล่าวถึงเรื่องนี้น้อยมาก เนื่องจากมารดา ของเฝยจี้ถูกบิดาของเขาทอดทิ้ง ทำให้นางเศร้าโศกเสียใจอย่างหนัก จึงเอาความแค้นทั้งหมดไปลงกับบุตรชายที่หลงเหลืออยู่

แต่ระหว่างพวกเขาสองคนมีเรื่องราวใดเกิดขึ้นบ้าง และเพราะ เหตุใด ทั้งที่มารดาของเฝยจี้เป็นแม่คนแล้ว นางกลับใจร้ายใจดำ ทารุณเลือดเนื้อเชื้อไขของตนสารพัด หนึ่งหนึ่งไม่รู้เรื่องราวในอดีต เหล่านี้เลยสักนิด

มิน่าเล่าตอนพวกเธออยู่ในถ้ำ เมื่อเมิ่งเจวียเอ่ยชื่อ ‘เฝยอวี่’ เฝยจี้จึงนั่งเงิบไปเนิ่นนาน แม้เขาจะไม่เคยพบบิดาผู้ให้กำเนิด แต่ก็ ต้องเคยได้ยินชื่อของผู้บำเพ็ญมารไร้หัวใจจากปากมารดาบ้าง

ในดินแดนผู่ยงมีประเด็นน่าสงสัยอีกมากมาย และตอนนี้ ประเด็นหนึ่งที่ผุดขึ้นมาโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้หนึ่งหนึ่งรู้สึกปวดศีรษะ แทบระเบิด

เธอเหลือบมองเฝยจี้ที่อยู่ข้างกายเงิบ ๆ เห็นเพียงดวงตาสีดำ

ที่เฉยชาและมิดหม่น ไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าเขากำลังคิดสิ่งใดอยู่

บ่อยผมตรงหน้าผากร่วงลงมาปรกขนตายาว ทอดเงาดำปิดบังดวงตาทั้งสองข้าง เผยจี้มีสีหน้าหงุดหงิดอย่างเห็นได้ชัด และพยายามเก็บซ่อนความเจ็บปวดเอาไว้

เรื่องของบิดามารดาและวัยเด็กเป็นพื้นที่ที่ต้องห้ามในใจของเขา ไม่อนุญาตให้ผู้ใดแตะต้อง ทว่าบัดนี้กลับถูกบีบบังคับให้ต้องเผชิญหน้ากับอดีตอีกครั้ง รวากับบาดแผลที่เพิ่งสมานและตกสะเก็ด ถูกฉีกกระชากออกในชั่วพริบตา เผยให้เห็นเลือดเนื้อสีแดงนํ้ากล้วภายใน หากบอกว่าไม่เจ็บ ย่อมเป็นเรื่องโกหก

“จะว่าไป การคัดเลือกสนมกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว”

ไปเย่ไม่ทันสังเกตเห็นความผิดปกติ เขาจึงม้วนแขนเสื้อขึ้น ยิ้มกว้างอย่างมั่นใจ “พวกเราไปลองดูกันดีหรือไม่”

‘งานคัดเลือกสนม’ ถูกจัดขึ้นใจกลางตำบล บนเวทีประลองเดิมของตระกูลโจว

นับตั้งแต่ตระกูลโจวถูกเชื้ออวี๋ฆ่าล้างสกุล ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดก็ตกเป็นของเขา แม้สำหรับจอมมารผู้ยิ่งใหญ่ในเวลานี้ ทรัพย์สินสมบัติเหล่านั้นจะไร้ค่าไปแล้วก็ตาม

จากคำบอกเล่าของไปเย่ เชื้ออวี๋เป็นคนอำมหิต ทำให้ชาวบ้านในฉงหลิงหวาดกลัวแต่ไม่กล้าเอ่ยออกมา แม้ในใจจะหวาดหวั่น ทว่าก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่อยากเข้าหาเขา จึงส่งบุตรสาวที่มีอายุเหมาะสมมาเข้ารับการคัดเลือกสนม

อ้อ...มีบุรุษด้วย เพราะจอมมารผู้นี้เป็นพวกกินไม่เลือก

หนึ่งหึงสัมผัสได้ถึงแรงกดดันรอบตัวเผยจี้ ทำให้เธอ

หมดอารมณ์จะเล่นสนุกไปกับพวกเขา จึงปฏิเสธข้อเสนอขึ้นเวที
ประลองอย่างไม่ลังเล เลิกยืนอยู่เคียงข้างเผยจี้ในฝูงชนแออัด
ก่อนเงยหน้ามองไปข้างหน้าเพื่อเฝ้าดูสถานการณ์

ตำแหน่งประมุขหน้าสุด มีชายหนุ่มสวมชุดคลุมสีดำนั่งอยู่
โดดเด่น คาดว่านั่นคือจอมมารเซียอวีแน่นอน

ชายหนุ่มรูปร่างสมดังคำเล่าลือ คิ้วกระเป๋ ดวงตาคมลึกใส
จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง และน่าแปลกที่เค้าโครงบางส่วนละม้ายคล้าย
เผยจี้อยู่สามส่วน เพียงแต่เผยจี้ดูนุ่มนวลและอ่อนเยาว์กว่า รูปลักษณ์
ไม่ได้จัดว่าหล่อเหลา แต่กลับงดงามน่าเศร้ามากกว่า

หนึ่งหนึ่งแอบคำนวณในใจ หากเซียอวีจะหายสาบสูญไปใน
กองเพลิงที่กำลังจะเกิดขึ้น นั่นก็หมายความว่า ตอนนี้เขาคงได้พบกับ
มารดาของเผยจี้ และทอดทิ้งนางไปเหมือนรองเท้าเก่า

คนนั่งอยู่บนเก้าอี้หน้าเวทีประลองคือจอมมาร เช่นนั้นสตรี
ที่นั่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกลก็น่าจะเป็นคุณหนูตระกูลโจวในนิยายเรื่องนี้

โจวอี้เหมยมีรูปร่างหน้าตาแบบดอกบัวขาว ตรงกับบุคลิกของ
นางเอกในนิยายรักรัตนหตสะเทือนใจ ใบหน้าซีดขาว ลำคอระหง
คิ้วใบหลิวเหมือนจะขมวดน้อยๆ อยู่ตลอดเวลา ขับแน่นให้ดวงตา
เมลิตซึ่งเปล่งประกายดุจสายน้ำ ดูน่าเวทนาอยู่สามส่วน

ใต้ตาขาวของนางมีไฝน้ำตาอยู่จริง ๆ ไฝนั้นคล้ายหยดน้ำตาร่วง
ยิ่งขับแน่นให้ใบหน้าดูโศกเศร้า

ไม่ว่าเมื่อก่อนจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น คุณหนูผู้นี้ก็ยังน่าสงสารอยู่ดี
ครอบครัวถูกฆ่าล้างตระกูล ขณะที่ตัวเองถูกกักบริเวณในหอสูง
แม้ตอนนี้นางจะนั่งอยู่ข้างกายเซียอวี แต่กลับมิใช่ในฐานะนายหญิง
ไม่ได้มีฐานะใดๆ ซ้ำยังต้องมองดูเขาเลือกสนมอย่างเอิกเกริกอีกด้วย